

Rose

醬子貝 เจียงจื่อเป๋ย เจียน
จิ้งจอกธรา แปล
Aluma วาด

世紀網戀
PUBG Online
แพตช์นี้
มีแค่เรา 3

Rose

酱子贝
เจียงจื่อเป่ย์
เจียน

จิ้งจอกธรา
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

PUBG Online แมตช์นี้มีแค่เรา 3

PUBG 世纪网恋

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《PUBG世纪网恋》

(PUBG Online Romance of the Century)

Author © 酱子贝 (Jiang Zi Bei)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9288-3

เผยแพร่ครั้งแรก กรกฎาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จีระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศิริภัสสร สิมณี

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วนิษา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและไฮโปกราฟิ กุณทีรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, ศุภิสรา เล็กเลิศ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีพิพัฒนกุล, ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

อวี๋เหยียน กลายเป็นสตรีมีเมอร์หน้าใหม่มาแรง และได้รับการสนับสนุนจากผู้ชมอย่างล้นหลาม แฟนคลับของเขามีหลากหลายรูปแบบ ทั้งสายเล่นเกมที่ชื่นชอบฝีมือการเล่นของอวี๋เหยียนเป็นพิเศษ ทั้งแฟนคลับสายมัมมี่ที่ประทับใจประกบประหมัดเขาเหมือนลูกชายตัวน้อยในอ้อมกอด ทั้งแฟนคลับสายจิ้นที่คอยสอดส่องโมเมนต์ชวนจิ้น ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับอี่เซินนั้นเรียกได้ว่า ‘Private but Not Secret’ เป็นส่วนตัว แต่ไม่ใช่ความลับ ไม่ป่าวประกาศ แต่ก็ไม่ได้ปิดบัง แตกต่างจากความรักของหลิวชิวเหวพอสสมควร เพราะรายนี้ไม่รู้จักตัวเองจนวินาทีสุดท้ายเลย

ผลงานของนักเขียนมากฝีมือเจียงจื่อเป้ยเรื่องนี้ มอบทั้งรอยยิ้ม ความอบอุ่น และช่วงเวลาชวนใจเต้นให้กับนักอ่านตั้งแต่ต้นจนจบ จนในที่สุดทุกท่านก็ได้เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วนะคะ

ทางสำนักพิมพ์ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านจากใจจริงที่คอยติดตาม มอบความรักและเอ็นดูให้กับอวี๋เหยียน อี่เซิน รวมถึงตัวละครทุกคน มาตลอดการเดินทาง หวังว่านิยายเรื่องนี้จะสร้างความสุข รอยยิ้ม และความอบอุ่นให้กับทุกท่านไม่มากก็น้อย

หวังว่าเมื่อไรที่นึกถึงอวี๋เหยียนกับอี่เซิน ทุกท่านจะยังหยิบเรื่องราวของพวกเขากลับมาอ่านซ้ำอีกครั้งด้วยความเอ็นดูเสมอนะคะ

Rose

感谢泰国读者的支持和喜爱

希望大家阅读愉快，天天开心！

เจียงจื่อเป่ย์

ขอขอบคุณผู้อ่านชาวไทยที่สนับสนุนและชื่นชอบผลงาน
หวังว่าทุกคนจะอ่านอย่างมีความสุข และมีความสุขในทุกๆ วันนะคะ!

เจียงจื่อเป่ย์

โพสต์เวบบ์ ดังกล่าวมีจุดแปลกเยอะมาก แปลกที่สุดคือตัวผู้โพสต์
ใจหมีเอนเตอร์เทนเมนต์

ชื่อนี้มองผาดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่สโมสริสปอร์ตตามที่อ้าง น่าจะเป็น
บริษัทต้นสังกัดดาราท่านองนั้นมากกว่า

แล้วก็เป้นเช่นนั้นจริง เพราะโพสต์ไปเพียงครู่เดียวก็มีคนเข้ามา
ตั้งข้อสงสัย

[บริษัทงานบันเทิงมาพาล่มไร้สาระอะไรตรงนี้...]

โพสต์นี้เพิ่งปล่อยไม่นาน คอมเมนต์ด้านล่างมีไม่มาก ชาวเน็ตคนนี้
เข้ามาตอบโดยมองว่าเป็นแค่ชาวปลอมและแสดงความเห็นโดยไม่ได้คิดอะไร

ปรากฏว่า ไม่กี่วินาทีต่อมาต้นโพสต์ก็ตอบกลับ

[ใจหมีเอนเตอร์เทนเมนต์ : บริษัทเราเคยใช้ชื่ออื่นมาก่อน]

คำตอบนี้ทั้งซุ่ยและฉาบฉวย ชาวเน็ตจึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจนัก มองว่า
เป็นแค่เรื่องตลก

[เปลี่ยนชื่อแล้วเปลี่ยนกิจการที่ทำด้วยเหรอ ดูเหมือนบริษัทพวกคุณ
ไปเรื่อยไปเปื่อยจิงนะ]

[ฮาๆ บริษัททางแถวที่ไหนไม่รู้ ไม่เคยได้ยินชื่อ]

[ไปค้นข้อมูลมาแล้ว ปัจจุบันบริษัทนี้มีคิลปินในสังกัดสี่คน แต่คนในแวดวงบันเทิงไม่เจอชื่อคนพวกนี้เลย มีแค่คนเดียวที่มีผลงานละครจริงๆ...ที่บอกว่าเป็นบริษัทเอนเตอร์เทนเมนต์นี่เอาฮาไหม ขอแนะนำแล้วกัน ถ้าอยากหาแสงเล่นประเด็นดังๆ ไปเลยจะได้ติดท็อปเสิร์ชสมใจ]

[สตรีมเมอร์คนนี้ชื่อคังจ้ง เหมือนช่วงนี้กำลังดังในแวดวงไลฟ์สตรีมรีเปลา]

ไม่นึกว่าปลายวันนั้น จู่ๆบัญชีเวบบ์ทางการของโจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์ก็อัปโหลดวิดีโอสั้นๆ หนึ่งคลิป

เป็นวิดีโอเด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังนั่งเล่นเกม เด็กหนุ่มสวมเสื้อคอกลมแขนยาวสีแดง ผมตัดสั้นแลดูสะอาดสะอ้าน อายุน้อย เครื่องหน้ายังไม่โตเต็มที่ แต่มองผาดเดียวก็รู้ว่าหล่อเหลาหมดจด

คนข้างๆเขาในวิดีโอพูดบางอย่างแต่ฟังไม่ชัด ได้ยินเพียงเด็กหนุ่มหัวเราะตอบว่า “อืม...เพิ่งฝึกมาไม่นาน”

“เมื่อคืนไม่ได้นอนอีกแล้วเหรอ”

“งีบนิดหน่อยบนโซฟาครับ”

“สุดยอด คนหนุ่มสาวนี่พลังเหลือเฟืออย่างกับเสือ” คนนั้นลุกขึ้นยืนตบป่าเด็กหนุ่มแล้วพูดว่า “ตั้งใจฝึกให้ดี ทีมเราต้องพึ่งนาย ฮ่าๆ แต่อย่าลืมดูแลสุขภาพบ้าง ซ้อมเสร็จก็ไปนอนพักซะ”

“ครับ” แม้ปากจะตอบรับ แต่เห็นชัดว่าเด็กหนุ่มไม่ได้เก็บมาใส่ใจ “ขอบคุณครับพี่ลิว”

วิดีโอถูกตัดจบไปดื้อๆ เพียงเท่านั้น

วิดีโอแค่นี้สิบวินาทีกว่า แต่ได้ผลดีกว่าประกาศเมื่อช่วงเช้าหลายเท่า เวบบ์นี้เริ่มกลายเป็นกระแสจริงๆ จังๆ ช่วงหลังมือเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ช่องไลฟ์สตรีมมีผู้เข้าชมสูงที่สุดด้วย

เวลานั้นอวี๋เหยียนกำลังเข้าสู่ช่วงสุดท้าย ทีมเขาเหลือสมาชิกสองคน ในขณะที่ทีมศัตรูอยู่กันครบ สถานการณ์ตึงเครียด

อวี๋เหยียนได้ยินเสียงคลานสวบสวบ และพูดขึ้นทันทีว่า “มีคนกำลังมา

อยู่ได้จุกผมเลย”

เพื่อนร่วมทีม “กำลังไป ขอฟักัด”

อ๊วเหยียนตอบ “ประมาณ...”

จังหวะนั่นเอง จู่ๆ คนในคอมเมนต์วิ่งก็กระหน่ำพิมพ์เรื่องเดียวกัน
ราวกับนัดไว้

[เสียวเหยียน เลิกเล่นเกมก่อน รีบเข้าเวบบ์เร็ว!]

[มีบริษัทอ้างตัวเป็นต้นสังกัดเดิมของคุณ บอกว่าคุณละเมิดสัญญา
จะฟ้องร้อง...]

[ฉันก็เห็นโพสต์อันนั้น! โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์อะไรนั่นใช้ไหม
ข่าวปลอมชั่วร้าย เสียวเหยียนไม่เคยเป็นนักแข่งอีสปอร์ตอาชีพปะ]

อ๊วเหยียนชะงักไปกลางคันเมื่อเห็นคอมเมนต์วิ่งพลัดเข้ามาเต็มจอ

“ฉันไม่เห็นใครเลย อยู่ใกล้ๆ นายเธอ ว่าไงเพื่อน” สมาชิกทีมพูด
อย่างร่าเริง “ส่งตำแหน่งมาหน่อยเพื่อน”

อ๊วเหยียนดึงสติกลับมา เห็นศัตรูกำลังคลานอย่างเชื่องช้าในระยะ
ประชิด จึงรีบเปิดสโคปส่องไปทางพวงหรีด

คิลฟิตแดงอัปเดต น้ำเสียงเขาราบเรียบเป็นปกติ “ไม่เป็นไร ผมฆ่า
ไปแล้ว”

ผู้ชมพลัดคอมเมนต์วิ่งดูเดือดขึ้นทุกขณะ ถกเถียงกันร้อนแรงจนเดา
ได้ว่าบนเวบบ์เรื่องใหญ่โตไปถึงระดับไหนแล้ว

[ถูกคนปั่นดราม่าอีกแล้วเธอ]

[หาว่าคนอื่นปั่น ตัวสตรีมเมอร์เองนั่นแหละพูดมาให้ชัดๆ เจ๊บบ
แบบนี้แปลว่าไร]

“ทุกคนอย่าทะเลาะกันครับ” อ๊วเหยียนพูด “จบเกมตานี้ ผมขอพัก
ไปกินข้าว วันนี้ยังไม่ได้เข้าเวบบ์เลย ไม่แน่ใจว่าสถานการณ์เป็นยังไง”

แมตช์นี้ชนะได้กินไก่อย่างราบรื่น อ๊วเหยียนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้น
ดูเว็บหนึ่ง พบว่ามีข้อความส่งเข้ามาเต็มไปหมด เพื่อนสนิทพากันถามไถ่
ถวนถวนกับรู้ลึกลับด้วย

หลูชีวเหอพิมพ์มาเยอะที่สุด ชนิดที่ว่าข้อความเขาคนเดียวกินพื้นที่

เต็มทั้งจอ

อวี๋เหียนตอบกลับไปสั้น ๆ ว่าเขาไม่เป็นไร จากนั้นก็เปิดเวบบ์
ในตอนนั้นเอง บัญชีเวบบ์ทางการของโจวหมิงก็อัปโหลดวิดีโอคลิป
ที่สาม

อวี๋เหียนไม่รีบกดเข้าไปดู เขามองหน้าปกคลิปแล้วเหม่อไปชั่วขณะ
ราวกับอดีตที่นึกว่าผ่านพ้นไปแล้วไหลทะลักกลับมาในเสี้ยวพริบตา ความ
ทรงจำเหล่านั้นยังเจือด้วยความคาดหวังและมุ่งมั่นที่เขาเคยรู้สึกในครั้งแรก
ที่ตัดสินใจทุ่มเททุกสิ่งเพื่อสร้างเส้นทางอาชีพในฐานะนักแข่งอีสปอร์ต ทุกสิ่ง
ประดังประเดเข้ามาจนศีรษะปวดแปลบ

เขาเลียริมฝีปาก เอื้อมไปปิดไมโครโฟนแล้วกดเล่นวิดีโอ

วิดีโอสองคลิปแรกเป็นการซ้อมประจำวันทั่วไป ดูเหมือนจะถ่ายโดย
ผู้ช่วยประจำทีมในเวลานั้น โดยบอกว่าถ้าพวกเขาคว้าแชมป์ จะได้เอาคลิป
พวกนี้ไปตัดต่อเป็นหนังสือสารคดีทรงคุณค่า

ถ้ามีแค่สองคลิปแรก ผู้ชมชองคงไม่ตื่นเต้นเท่าไร

แต่คลิปสุดท้ายคือวิดีโอตอนอวี๋เหียนร่วมแข่งขัน

การแข่งขันนั้นจัดขึ้นในร้านเน็ตของครอบครัวหลูฉิวเหอ เวลานั้น
เพิ่งเปิดร้านไม่นาน ด้วยความที่อยากให้ร้านเป็นที่รู้จัก คุณพ่อหลูจึงทุ่มเงิน
จัดกิจกรรมหลายอย่าง และงานแข่งอีสปอร์ตก็เป็นหนึ่งในนั้น

อวี๋เหียนจำการแข่งขันครั้งนี้ได้ เพราะเป็นครั้งแรกและครั้งเดียว
ที่เขาแข่งแล้วได้รับเงินรางวัลทันที เวลานั้นคุณพ่อหลูมอบเงินให้เขาโดยตรง
และบอกให้นำไปแบ่งกับเพื่อนในทีม ผังผู้จัดการเลยกระอักกระอ่วนเกินกว่า
จะมาขอเงินจากเขา

เงินห้าร้อยหยวนก้อนนั้น ช่วยปรับปรุงโภชนาการของเขาได้ทั้งเดือน
เขาไถลไปอ่านต่อ พบว่าคอมเมนต์ทะเล่ลุลึกหลายพันไปแล้ว

[ถึงภาพจะเบลอ และเขาดูแตกต่างจากตอนนี้นิดหน่อย แต่ฉันว่าใช่
yanxian นะ]

[ต่อให้จริงแล้วยังไง ฉันว่าดีด้วยซ้ำ จะได้เป็นหลักฐานยืนยันว่า
เสี่ยวเหียนมีฝีมือจริง พวกแอนตี้เหมือนโดนตบหน้าผาดใหญ่เลยไหม]

[แถวนี้ตั้งสมองไหลเยอะจัด ไม่รู้เหอว่าการละเมิดสัญญาเป็นเรื่องร้ายแรงแค่ไหน อีกอย่างเป็นการแสดงให้เห็นด้วยว่าสตริมเมอร์คนนี้ไม่เคารพสัญญา]

[เด็กเกรจบแค้น.ต้น จะไปคาดหวังให้รู้จักเคารพสัญญาได้ยังไง ฮ่าๆๆๆ]

ตอนอวีเหียนอ่านคอมเมนต์พวกนี้ จิตใจเขาสงบนิ่งมาก

เพราะหากเทียบกับเรื่องในอดีต คำพูดจิกกัดพวกนี้ไม่ระคายผิวสักนิด

ตอนนี้ยังเปิดสตริมอยู่ ทำอะไรไม่สะดวก เขาใช้โทรศัพท์มือถือเีร็ชข้อมูลของโจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์ และเจอชื่อคนคุ้นเคยอยู่ในรายชื่อที่มบริหารจริงอย่างที่คาด

เขาเปิดช่องแชตส่วนตัวของบัญชีเว่ยปั๋วทางการอันนั้น และเห็นว่ายังโล่งว่าง ไม่มีข้อความอะไรส่งเข้ามาเลย อีกฝ่ายโพสต์วิดีโอสามคลิปบนเว่ยปั๋วโดยไม่ส่งข้อความใด ๆ มาหาหรือกับเขาเป็นการส่วนตัวด้วยซ้ำ แสดงว่าถูกชาวเน็ตกดดันเรียกเรื่องคำตอบจนทนไม่ไหว

เขาสงสัยด้วยซ้ำว่าถ้าผู้ชมช่องยังพูดจากระทืบกระเทียบแบบนี้ไปเรื่อย ๆ บัญชีเว่ยปั๋วนั้นอาจโพสต์เนื้อหาสัญญาต้นฉบับให้ทุกคนดูเลยก็ได้

เขาไม่รีบร้อนตอบกลับ แคว้งโทรศัพท์มือถือลงกับโต๊ะแล้วเปิดไมโครโฟน

“ขอโทษที่ปล่อยให้ทุกคนรอนานครับ” เขาพูด “มาต่อกันดีกว่า คินนี้ไม่สู้รับผู้ชมเข้าทีมนะ ผมจะเล่นแมตช์เดี่ยว ช่วงนี้คะแนนในแรงก์ร่วงลงมาเยอะเลย”

[เสี่ยวเหียนไม่กินข้าวเลยเหอ]

[แสดงว่าจะแก๊งทำไมไม่รู้ไม่ชี้อีกแล้วปะ รู้ไหมการฉีกสัญญานะร้ายแรงแค่ไหน เป็นครั้งแรกเลยที่เห็นนักแข่งอีสปอร์ตละเมิดสัญญา ก่อนหน้านั้นมีสตริมเมอร์ผิดสัญญากับแพลตฟอร์ม โดนปรับไปสามสิบล้าน คราวนี้นายคงต้องพึ่งตัวเองละ ขอให้โชคดี ฮ่าๆๆๆ]

[ส่วนตัวฉันคิดว่า ถ้าเสี่ยวเหียนละเมิดสัญญาจริงๆ ต้องมีเหตุผลแน่

ก่อนมาทำสตรีม เขารับจ้างเป็นเพื่อนเล่นเกมอยู่ตั้งนาน ใครจะทิ้งตำแหน่งนักแข่งตัวจริงไปรับจ้างเล่นเกม แต่แน่นอน การละเมิดสัญญาเป็นวิธีการที่ไม่ถูกต้อง ฉันขอรอเก็บข้อมูลก่อน]

อวีเหยียนเปิดเกม เข้าสู่ลานรอร็มเกม ระหว่างนั้นก็อ่านคอมเมนต์วิ่งในโปรแกรมตัวช่วยตรงมุมซ้ายบนของจอ ไม่พูดอะไรเลย

ทุกคนเห็นว่าเขาคงไม่อธิบายแล้ว ปรากฏว่าพอตัวละครในเกมขึ้นไปนั่งบนเครื่องบิน เสียงเขาก็ดังขึ้นตาม

“ผมเคยเป็นนักแข่งอาชีพจริงๆ”

คำตอบสั้นกระชับเพียงประโยคเดียว ทำให้คอมเมนต์วิ่งทะลักเข้ามาเต็มสื่อบนทวีปตา ผู้ชมที่เกาะขอบจอรอดูเฉยๆ ในตอนแรกวิ่งส่งเครื่องหมายตกใจกับเครื่องหมายคำถามตัวโตๆ เข้ามาเต็มจอ

อวีเหยียนแหม้มปาก เก็บกลิ่นความอึดอัดภายในใจเอาไว้ พลังพูดต่อ “แต่ผมไม่ได้ละเมิดสัญญา”

หลังจากปิดสตรีม อวีเหยียนเปิดลิ้นชักโต๊ะคอมพิวเตอร์ แล้วหยิบสมุดโน้ตปากด้ามเล็กออกมา

นี่คือสมุดบันทึกบัญชีของเขาที่ไม่ได้ใช้นานแล้ว เพราะช่วงนี้นอกจากซื้อซีพียูใหม่ เขาแทบไม่มีค่าใช้จ่ายก้อนใหญ่่อื่น

เขาเปิดหน้าข้อมูลหลังบ้านในช่องสตรีม จดรายรับทั้งหมดใส่สมุดเตรียมตรวจสอบตัวเลขในบัตรบัญชีธนาคารเป็นขั้นตอนต่อไป แต่โทรศัพท์มือถือดังขึ้นเสียก่อน

อี่เซินส่งคำขอวิดีโอคอลมา

อวีเหยียนลุกขึ้นนั่งตัวตรงและปิดสมุดโน้ตตรงหน้าโดยอัตโนมัติ

อี่เซินนั่งอยู่ในห้องทำงาน เขาวางเอกสารชุดสุดท้ายลงบนโต๊ะ ตั้งโทรศัพท์มือถือไว้ด้านหน้า

สัปดาห์นี้ นับแค่ไฟล์ตบีนอย่างเดียว เขาก็บินไปกลับถึงห้ารอบแล้ว ไหนจะประชุมต่อเนื่องนัดแล้วนัดเล่า และเอกสารที่ต้องอนุมัติมากมาย ยิ่งจนเวลาเย็นสี่ชั่วโมงในหนึ่งวันยังไม่พอใช้

แต่ถึงจะไม่มีเวลาแค่ไหน เขาก็วิดีโอคอลมาทุกคืนไม่เคยขาด โทรศัพท์เขาค้างอยู่ที่หน้าจอคำขอวิดีโอคอลนานทีเดียวกว่าจะได้ยินเสียงดัง ในที่สุดปลายสายก็กดรับ

อวีเหยียนนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง พอเห็นชายหนุ่มในหน้าจอเขาก็ถอนหายใจเบาๆ

เขาผืนยิ้มแล้วพูดว่า “เสร็จงานแล้วเหรอครับ”

“อืม” อี้เชินหันมองเขาแล้วถามว่า “เป็นอะไรไป”

อวีเหยียนตกใจจนตัวโยน รีบส่ายหน้าเป็นระวิง “ไม่ได้เป็นอะไร...”

“รอยยิ้มนายดูไม่ได้เลย”

“...” ขวานผ่าซากเกินไปแล้ว

อีกอย่างคือช่างสังเกตเกินไปไหม

อวีเหยียนตอบ “ก็...ตอนสตรีมมีปัญหานิดหน่อย”

อี้เชินถาม “ร้ายแรงไหม”

“ไม่ร้ายแรงครับ เรื่องเล็ก” อวีเหยียนไม่ผืนยิ้มต่อ เปลี่ยนมาพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่า “ผมจัดการได้”

ครั้งนี้เขาไม่ได้ผืนทำเป็นเข้มแข็ง เมื่อครูเขาตรวจสอบเงินในบัญชี เพราะอยากรู้ว่ามีเงินออมอยู่เท่าไร และจะนำเงินก้อนนี้ไปจ้างทนาย

คุณอาอวีหมิ่นหยางชำนาญคดีหย่าร้าง แต่ในสำนักงานทนายความของเขามีทนายอีกหลายคน ไม่แน่ว่าจะได้ส่วนลดด้วย อวีเหยียนนำเงินส่วนแบ่งจากของขวัญในสตรีม เงินเดือนตำแหน่งสตรีมเมอร์ และเงินรางวัลการประกวดราชันนักเก็บคิลมารวมกัน คิดว่าน่าจะเกินพอสำหรับสู้คดี

“อืม ฉันเชื่อ” อี้เชินเอนตัวพิงด้านหลัง ยกขาขึ้นไขว่ห้าง ทำทางผ่านคล้ายทีเดียว “แต่ก็อยากรู้อยู่ดีว่าเกิดอะไรขึ้น”

หนุ่มน้อยที่ปลายสายขมวดคิ้ว ทำทางเหมือนกำลังประเมินว่าควรพูดหรือไม่

อี้เชินเห็นดังนั้นก็เลิกคิ้วเล็กน้อย “ก็แค่อยากช่วยแบ่งเบาภาระแฟนหนุ่มของฉันบ้าง”

‘แฟนหนุ่ม’ ลั่นๆ เพียงสองคำ แต่เป็นสุดยอดอาวุธสังหารอันไร้เทียมทาน ไม่มีสิ่งใดเอาชนะได้

อ๊วี่เหียนคิดว่า ตอนนี้ต่อไปให้อ๊วี่เซินเอ๋ยปากขอรหัสบัญชีธนาคาร เขาก็คงยอมบอกจนหมดเปลือก

เขาก็ดริมฝีปากเบาๆ ตอบว่า “ก็เรื่อง...ที่ผมเคยเป็นนักแข่งอาชีพ”

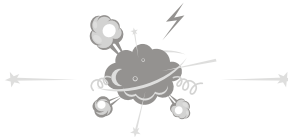
อ๊วี่เหียนย่อเรื่องจนสั้นกระชับที่สุด ตอนแรกเขาเข้าร่วมทีมอีสปอร์ตด้วยความฝันอยากเป็นนักแข่ง แข่งให้ทีมอยู่เกือบหนึ่งปี ได้แชมป์หลายสนาม แต่เงินเดือนทั้งปีรวมกันกลับไม่ถึงสองพันหยวน และเมื่อไม่นานนี้บริษัทที่ว่าย่างหน้าด้านหน้าทนโผล่มาเพื่อเรียกร้องเงินค่าลิขสิทธิ์

อ๊วี่เซินฟังจนจบด้วยสีหน้าสงบนิ่ง หากมองข้ามอารมณ์กราดเกรี้ยวอันหม่นมืดน่ากลัวในก้นบึ้งของแววตา ก็ดูเหมือนไม่ต่างไปจากปกติ

“นายไม่ต้องจ้างทนายหรอก” นานทีเดียวกว่าอ๊วี่เซินจะเปิดปาก “นายเป็นสตริมเมอร์ของสตาร์ทีวี แพลตฟอร์มจะแก้ปัญหาทั้งหมดแทนนายเอง”

อ๊วี่เหียนรีบบอกว่า “แต่ผมไม่ได้ทำผิดสัญญา เพราะงั้นเราไม่ต้องจ่ายค่าปรับอะไรทั้งนั้น...”

อ๊วี่เซินหัวเราะเบาๆ ยากจะบ่งบอกความรู้สึก แต่น้ำเสียงเย็นเยียบอย่างยิ่ง “ใครบอกว่าจะจ่ายค่าปรับให้พวกมัน”

อวี๋เหียนอั้งไป “งั้นคุณจะ...”

“บริษัทนั้นไม่เคยจ่ายเงินเดือนนาย เท่ากับเป็นฝ่ายไม่ปฏิบัติตามข้อผูกมัดในสัญญาก่อน” อี้เชินถาม “ตอนนั้นนายเซ็นสัญญากี่ปี”

ปกตินักแข่งอาชีพเซ็นสัญญาเป็นระยะเวลาเพียงสั้นๆ ตามหลักตอนนี้น่าจะสิ้นอายุแล้ว

“...สามปีมั้งครับ” อวี๋เหียนไม่มั่นใจนัก พอพูดเรื่องนี้เขาก็ละอายใจเล็กน้อย “ผมจำไม่ได้”

หากตอนนั้นเขาอ่านสัญญาด้วยความใส่ใจสักหน่อย คงไม่ถูกต้มจนเปื่อย

“ไม่เป็นไร ฉันจะส่งคนไป...หารือกับพวกนั้น” อี้เชินพูดต่อ “นายตั้งใจสตรีมให้ดีกว่า ถ้าผู้ชมถามก็แบนเลย”

อวี๋เหียนแหม้มปาก ทำท่าเหมือนอยากพูดบางอย่าง แต่สุดท้ายแค่รับปาก “ครับ”

เขารับคำพร้อมเปิดแอปนาฬิกาปลุกในโทรศัพท์มือถือ ตั้งเวลาแปดโมงเช้า เตรียมพร้อมเดินทางไปสำนักงานนายความในวันพรุ่งนี้

สัญญาแผ่นนั้นเซ็นตั้งแต่ก่อนเขาจะเข้าสตาร์ทีวี ปัญหาที่เกิดขึ้นจึงไม่ควรเป็นความรับผิดชอบของแพลตฟอร์ม จะโยนภาระให้ทีมงานเพียงเพราะเขา กับอีเซ็นมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งไม่ได้

ตั้งนาฬิกาปลุกเสร็จก็ได้ยินเสียงเปิดประตูจากปลายสาย

อวี๋เหียนรีบสลัดหน้าจอกกลับมา เห็นว่าคนในจอเงยหน้า เหมือนกำลังมองไปทางทิศที่มีความเคลื่อนไหว

“พี่”

เจ้าของเสียงคืออีหั่น ช่วงนี้บ้านเขาอยู่ระหว่างตกแต่งใหม่ พ่อแม่มากลับเขาไปเที่ยวสามะเลเทเมาไม่กลับบ้าน จึงไปหาคุณแม่อีด้วยตัวเองเพื่อขอให้อีเซ็นช่วยรับไว้ดูแลสักระยะ “พี่จะไปลองดูรูปเงินกับที่บ้านไหม”

อีเซ็นไม่ตอบ แต่ถามสวนไปว่า “มาทำอะไร”

“ปีนี้พ่อแม่ผมจะไปลองที่ต่างประเทศแล้วบังคับให้ผมไปด้วย แต่ผมไม่อยากไป ที่เสี่ยงนั้นจะสู้บ้านเราได้ยังไง” อีหั่นพูด “ได้ยินว่าคุณเอกับอาสะไภ่ก็ไป ถ้าพี่ไม่ได้ไปไหน...ช่วยรับผมไว้ที่นี่อีกสักคนได้ไหม”

อีหั่นประกบมือไว้ “นะพี่ ผมไม่อยากไปเมืองนอกจริงๆ ถ้าพี่รำคาญผม รอพวกเขาออกเดินทางเมื่อไหร่ ผมจะรีบเก็บกระเป๋าใส่หัวออกจากบ้านพี่เลย!”

อีเซ็นไม่ชอบให้ในบ้านมีเสียงดังเอะอะอยู่แล้ว ปกติคุณแม่บ้านจะปิดกวาดให้เสร็จภายในช่วงเย็นแล้วกลับไป ส่วนอีหั่นคือเครื่องผลิตเสียงรบกวนดีๆ นี่เอง อีกอย่าง ต่อให้อีหั่นอยู่ที่นี่ เขาก็งานยุ่งจนไม่มีเวลาดูแลอยู่ดี ถ้าเกิดเรื่องเกิดราวอะไรขึ้นมาจะยิ่งยุ่งยาก

เขาขยับริมฝีปากจะปฏิเสธ แต่แล้วก็นึกบางอย่างขึ้นได้

ชายหนุ่มเลิกคิ้วเล็กน้อย ครุ่นหนึ่งถึงพูดว่า “แล้วแต่”

“พี่ ผมจะเป็นเด็กดีเชื่อฟัง พี่ช่วยผมหน่อย...” อีหั่นกำลังจะอ้อนวอน แต่พูดไม่ทันจบประโยคก็ชะงัก ตาเบิกกว้าง แทบไม่อยากเชื่อหูตัวเอง “พี่! พี่ตกลงหรือ!”

เขาเสียงดังเกินรับไหว อีเซ็นขมวดคิ้ว “ตอนนี้ชักอยากเปลี่ยนใจละ”

“ออย่าๆ ออย่าเขี้ยว...เดี๋ยวผมไปคุยกับแม่อีกรอบเอง ถึงตอนนั้น

ถ้าแม่ผมถาม พี่อย่าลืมบอกนะว่าตอบตกลงแล้ว” อีหรั่งกลัวอีกฝ่ายเปลี่ยนใจจริง ๆ เลยรัวพูดทุกอย่างให้จบด้วยความเร็วจุดประตกระเบิด แล้วขอตัวทันที “ราตรีสวัสดิ์ครับพี่!”

ประตูอันبوبบางถูกปิดดังโครม

อีเชินถอนสายตากลับมา เห็นคนในหน้าจอกำมือแล้ววางศีรษะบนกำแพงทั้งสองข้าง สีหน้าดูไม่ค่อยร่าเริง “เสียงดังรบกวนนายหรือเปล่า”

“ไม่ครับ ผมจะรู้สึกแบบนั้นได้อย่างไร” อวีเหียนลุกขึ้นนั่งตัวตรงถามว่า “คุณไม่ฉลองตรุษจีนกับครอบครัวเหรอ”

อีเชินตอบ “แล้วแต่สถานการณ์”

“ทำไมล่ะครับ” อวีเหียนถามไปแล้วค่อยคิดได้ว่าเป็นคำถามที่ไร้หัวคิดลึนดี จึงรีบเสริมว่า “ผมหมายถึงว่า...ส่วนใหญ่ตรุษจีนต้องฉลองกับครอบครัวไม่ใช่เหรอ ช่วงนั้นหยุดยาว ไม่งั้นให้ทำด้วย”

คำถามทำนองนี้ อีเชินเพิ่งเคยโดนถามครั้งแรก เขาเงิบไป “บ้านฉันไม่ได้ฉลองตรุษจีนด้วยกันหลายปีแล้ว”

ครั้งนี้ไม่ต้องรอให้อวีเหียนถาม เขาเป็นฝ่ายอธิบายตัวเอง “ไม่ค่อยมีญาติพี่น้องที่จำเป็นต้องไปเยี่ยม มีอยู่หลายปีที่พ่อกับแม่ติดธุระในต่างประเทศติดปัญหาเรื่องโซนเวลาด้วย พวกท่านกลับมาไม่ทันวันสิ้นปี ตอนนั้นเลยตัดปัญหาด้วยการไม่ฉลองตรุษจีน สองปีก่อนบริษัทมีโครงการด่วนต้องรีบจัดการ ฉันเองก็ไม่ได้กลับบ้าน ตั้งแต่ปีที่แล้วเป็นต้นมา ครอบครัวฉันเลยเลิกนัดฉลองตรุษจีน”

อวีเหียนขมวดคิ้วถามว่า “งั้นตรุษจีนปีที่แล้วคุณทำอะไรครับ”

อีเชินเจอคำถามแบบนี้ก็อึ้งไป เขาทบทวนความจำแล้วตอบไปว่า “อยู่แต่บ้านนะ”

แม้แต่อวีเหียนยังไปเยี่ยมครอบครัวคุณอาอวีหมิ่นหยางกับหลูซิวเหอในช่วงตรุษจีน

ความคิดอย่างหนึ่งผุดขึ้นราง ๆ ในสมอง อวีเหียนกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนจะโพล่งไปว่า “งั้นปีนี้...”

“ปีนี้ฉลองตรุษจีนด้วยกันนะ” อีเชินพูด

สิ่งที่อยากพูดถูกอีกฝ่ายชิงพูดก่อน อวี๋เหียนอิงไปเล็กน้อยก่อนจะพยกหน้า “ได้ครับ...ผมไปหาคุณ ได้ไหม”

อวี๋เหียนเห็นคนที่ทำหน้าที่เครื่องเคียบอยู่เมื่อครู่จู่ๆ ก็ตาเป็นประกาย แล้วยิ้มอย่างใสซื่อ ใจเขาอ่อนโยนโดยไม่รู้ตัว กระทั่งเรือนคิ้วและแววตาก็ดูอ่อนโยนกว่าปกติ

“ได้หมด”

หลังจากวางสาย อวี๋เหียนเปิดดูปฏิทิน อารมณ์ลึกลับเมื่อครู่หายวับไปครึ่งส่วนทันที

ตรุษจีนปีหน้ามาถึงเร็วกว่าปกติ ตรงกับวันที่สี่สิบเอ็ดเดือนมกราคม แต่ถึงจะเร็ว หากนับจากวันนี้ก็ยังอีกนาน

แต่แค่ได้เจอกันก็ดีมากแล้ว

วิดีโอคอลเมื่อครู่ช่วยบรรเทาจิตใจของอวี๋เหียนที่ร้อนรนกระวนกระวายในตอนแรกได้มาก เขาทำให้ใจให้สงบ ประมวลเหตุการณ์วันนี้อยู่ในใจเสร็จแล้วจึงส่งข้อความทิ้งไว้ให้คุณอาอวี๋หมิ่นหยาง บอกว่าวันพรุ่งนี้จะขอไปรับกวน จากนั้นก็พลิกตัวหลับตานอน

ข่าวสตรึมเมอร์ละเมิดสัญญาไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับผู้ชม เว้นว่าเป็นสตรึมเมอร์เบอร์ใหญ่และยุติสัญญาอย่างสันติ แม้จะเป็นกรณีที่พบได้น้อย แต่นักแข่งอีสปอร์ตละเมิดสัญญาเพื่อย้ายไปเป็นสตรึมเมอร์บนแพลตฟอร์มอื่น...แบบนี้ถือว่าค่อนข้างแปลก นับจากวันที่โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์โพสต์เวย์ปั๋ว ประเด็นดังกล่าวก็ได้รับความสนใจมากพอสมควร วิดีโอคลิปล่าสุดท้ายที่โพสต์มีคนเข้ามาตอบถึงหกพันคอมเมนต์ ชาวเน็ตถกกันมานาน

[เพื่อนๆ คนไหนพอเข้าใจเรื่องกฎหมาย มาอธิบายไขความกระจ่างให้ทุกคนหน่อยสิ สรุปที่เลี้ยวเหียนทำถือว่าละเมิดสัญญาไหม แล้วเงินค่าผิดสัญญามูลค่าประมาณเท่าไร มัหมี่คนนั้นสนใจสลายมาทั้งคืนแล้ว QAO...]

[สตาร์ทีวีจะแทรกแซงไหม]

[ต้องดูว่าก่อนเซ็นสัญญาฝั่งสตาร์ทีวีรับรู้เรื่องนี้ด้วยหรือเปล่า แต่

ต่อให้รู้ เรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวกับแพลตฟอร์มอยู่ดี สตรีมเมอร์เป็นคนผิดสัญญา นอกจากว่าแพลตฟอร์มจะอยากปกป้อง yanxian ไม่งั้นโอกาสน้อยที่จะออกหน้าสู้แทน หากว่าละเมิดสัญญาจริง เงินค่าปรับอย่างน้อยคงเจ็ดหลักขึ้นไป และด้วยระดับชื่อเสียง yanxian ตอนนี้...ฉันว่าแพลตฟอร์มคงไม่ปกป้องเขา]

เรื่องราวลึกลับซับซ้อนชวนสับสน จนถึงตอนนี้ก็ยังมองไม่ออกว่าใครผิดใครถูก เหล่าผู้ชมเห็นกรณีขัดแย้งระหว่างแพลตฟอร์มกับสตรีมเมอร์มาเยอะ ตอนนี้จึงเลือกเกาะขอบสนามรอดูสถานการณ์ไปก่อน

จนกระทั่งคอมเมนต์หนึ่งพุ่งพรวดขึ้นมา แถมผ่านไปแค่หนึ่งชั่วโมง คนกดไลก์หลักหมื่น ขึ้นไปติดเป็นท็อปกอมเมนต์

[yanxian นี่เรื่องฉาวเยอะเกินไปปะ ตอนแรกใช้โปรโกง แล้วก็ทะเลาะกับสตรีมเมอร์คนอื่นและทะเลาะไปหมด ตอนนี้ยังละเมิดสัญญาอีก เป็นหน้าใหม่แต่สร้างเรื่องวุ่นวายขนาดนี้ ขอแนะนำให้ผู้บริหารสตาร์ทีวีใช้โอกาสนี้ไล่เขาออกไปเลย อย่าเก็บคนแบบนี้ไว้ สร้างความเดือดร้อนให้สตรีมเมอร์คนอื่น]

[บ๊อบบ์ ฉันไปอาบน้ำแป๊บเดียว ท็อปกเมนต์กลายเป็นเมนต์นี้แล้วเหอ เอ๊กันพวกนี้ดีกว่าเราโง่โง่]

[ท้ายที่สุดฐานแฟนคลับของ yanxian ก็อ่อนแอเกินไป ยังจำได้เลย ตอนเกิดเรื่องเซียงเจี๋ย แม่เจ้า กอสซิปสนั่นอย่างกับวงการบินไทย แฟนคลับช่วยกันแก้ต่าง แบบคอมเมนต์ปิดข่าว ถ้าไม่ใช่เพราะแพลตฟอร์มจำกัดตำแหน่งของเซียงเจี๋ยบนกระดานจัดอันดับในช่วงที่ผ่านมา จำนวนผู้ชมเขาไม่มีทางลดลงหรอก]

เหล่าผู้ชมทะเลาะกันดูเดือดจนถึงวันรุ่งขึ้น

ระหว่างที่ทุกคนกำลังกินข้าวเช้า โพสต์เว่ยปั๋วอันใหม่ก็ถือกำเนิด

[พ่อของเหยียนเหยียน : @โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์ เร่งกระบวนการฟ้องร้องให้เร็วขึ้นหน่อย ผู้รับผิดชอบฝั่งโจวหมี่ติดต่อกับทีมงานฝั่งผมด่วน]

สถานะของบัญชีที่ชื่อพ่อของเหยียนเหยียน กดติดตาม 1 คน มีผู้ติดตามสามร้อยคน ในสองร้อยเก้าสิบเก้านั้นเป็นสาวด้อม 1 เหยียนถึง

ที่ตามส่องเวบบ์ของอวีเหยียนจนมาเจอบัญชีนี้

แฟนคลับเลื่อนมาเจอโพสต์นี้ถึงกับตะลึงตาค้าง นึกว่าตัวเองยังหลับฝันอยู่

[โพสต์อันนี้ของเจ้าสัว 1 หมายความว่ายังไง ทำไมฉันอ่านไม่เข้าใจ]
[ทีมงานฝั่งผม...คือฝั่งไหนอะ]

[เวลาแบบนี้เจ้าสัว 1 อย่าเพิ่งโพสต์อะไรจะดีกว่า...แอนตี้แฟนตามมาเต็มเลย เกะกะอยู่ใต้โพสต์เตรียมเหยียบคนล้ม]

[เจ้าสัวมีตาแต่ไม่มีแวว ถ้ารายขนาดนั้นก็ช่วยจ่ายค่าลิขสิทธิ์ญาแทนสตรีมเมอร์ลี ฮ่าๆๆๆ]

[เจ้าสัว คำโบราณว่า สุดใต้หล้าสุดแดนดิน ล้วนมีสิ้นพรรณไม้หอม¹ สตรีมเมอร์ที่เจ้าสัวเบียดคนต่อไปต้องดีกว่านี้ ขออนุญาตชายคนนี้ สาวสวยเสียงหวาน YAYA จากสตาร์ทีวี]

ครึ่งชั่วโมงต่อมา

[พ่อของเหยียนเหยียน : @โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์]

[???

[โมโหจนเสียสติไปแล้วเธอ]

[ไม่เข้าใจว่าทำแบบนี้ไปทำไม...]

ผ่านไปอีกครั้งชั่วโมง

[พ่อของเหยียนเหยียน : @โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์, @เหริน-เหลียนหมิ่น, @...]

ท้ายโพสต์เขาแท็กศิลปินทุกคนที่ปัจจุบันสังกัดโจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์

การกระทำลักษณะนี้ชวนขำขันอย่างบอกไม่ถูก ผู้ชมคนอื่นรู้สึกที่น่าสนใจดีเลยเอาด้วย เหมือนเล่นส่งสัญญาณด้วยโค้ดลับบางอย่าง เพียง

---

¹วรรคหนึ่งจากบทกลอนเต๋ยเลี่ยนฮว้าของกวีซูซือ (ซูตงโพ) ในยุคราชวงศ์ซ่งเหนือ มักใช้บรรยายถึงความรักระหว่างหนุ่มสาวว่าในยามอกหัก ให้คิดว่ายังมีโอกาสเจอคนอื่นที่ดียิ่งกว่า เหมือนที่ได้หล้ามีดอกไม้งดงามนานาพรรณอยู่ทั่วทุกที่ มิใช่ว่าต้องปักใจคนเดียว

สิบนาทีก่อนแชร์ถึงสามร้อยครั้ง

ผู้ดูแลบัญชีเวบบอร์ดทางการของโจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์เห็นดังนั้น ก็ขมอารมณ์ไม่อยู่ จู่ๆ ถูกแฉเป็นร้อยครั้งอย่างไม่มีที่มาที่ไป สุดท้าย ความอดทนขาดฝั่ง จึงออกมาปรากฏตัวในคอมเมนต์ใต้โพสต์

[โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์ : สวัสดีคุณแฟนคลับ เรื่องฟ้องร้องเราจะติดต่อเพื่อหารือกับ yanxyan และบริษัทสตาร์ทีวีที่เขาสังกัดในปัจจุบันโดยตรง บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องโปรดรอฟังผลตัดสินคดีด้วยความสงบ]

อันที่จริงผู้ดูแลบัญชีเวบบอร์ดนี้เป็น ‘ผู้บริหารระดับสูง’ ของโจวหมี่ด้วย แต่ผู้บริหารระดับสูงที่ว่า ความจริงก็เป็นแค่พนักงานที่เหลื่ออยู่ไม่กี่คนของโจวหมี่เท่านั้น

ตอบโพสต์เสร็จ เขาก็เป่าปากแล้วพูดว่า “แฟนคลับของสตรีมเมอร์คนนี้ดูบ๊องๆ นะ”

“จะไปสนใจแะอีกหลุมผู้ติดตามแค่หลักร้อยทำไม” เฟิงโสงที่นั่งอยู่ข้างเขาพูดขึ้น

“พี่ยังไม่เห็นไง พวกแฟนคลับที่คอมเมนต์ใต้โพสต์อันนี้ดาบบริษัทเรา กันทุกคนเลย” ผู้ดูแลบัญชีเวบบอร์ดเอนตัวพิงด้านหลังแล้วถามว่า “พี่โสงแน่ใจหรือว่าทำแบบนี้โอ้วเหียนจะยอมจ่ายเงินให้เราจริงๆ สัญญาฉบับนั้น... แค่อ่านดูก็รู้แล้วว่าเอามาบังคับคดีไม่ได้”

เฟิงโสงจ้องจอโทรศัพท์เขม็ง เมื่อวานเขาส่งแชตส่วนตัวถึงโอ้วเหียนไปหลายข้อความ และส่งช่องทางติดต่อของตัวเองไปด้วย กำลังรอให้อ้วเหียนติดต่อกลับมา

“ได้สิ” เฟิงโสงนึกอะไรได้จึงพูดต่อ “เด็กนั่นเรียนหนังสือมาน้อย พูดอะไรไปมันเชื่อหมดแหละ บั่นหัวง่ายจะตาย”

พวกเขาก็คิดจะขึ้นศาลอยู่แล้ว เรื่องทั้งหมดเป็นแค่แผนหลอกเอาเงินจากอ้วเหียน

“พี่จะเรียกเงินเขาเท่าไร”

เฟิงโสงยกมือขึ้นมาชูสามนิ้ว

ผู้ดูแลถาม “สามแสน?”

“สามล้าน”

อีกฝ่ายตกใจมาก “สามล้าน? เขาจะไปเอาเงินมาจากไหนมากมายขนาดนั้น”

“นายไม่รู้อะไร ฉันไปสืบข้อมูลมาแล้ว เดี่ยวนี้งานสตรีมเมอร์เงินดีมาก เงินสามล้านไม่กี่เดือนก็ทำได้” พอพูดเรื่องนี้ เฟิงโสงทำหน้าเสียดาย “ตอนแรกอยากเรียกสักห้าล้าน แต่กลัวตัวเลขเยอะไป เดี่ยวเขาหาเงินมาไม่ได้... ถ้ากดดันมากเกินไปกลัวจะกลายเป็นหมาจนตรอกแวงกัดเรา”

ผู้ดูแลนั่งคิด ยังรู้สึกไม่พอใจ “แล้วถ้าฝั่งสตาร์ทีวีแทรกแซงละ เกิดเรื่องถึงขั้นขึ้นโรงขึ้นศาลจริง ๆ จะทำยังไง”

“จะเป็นไปได้ยังไงกัน วางใจเถอะนะ ฉันไม่โง่ ผู้อำนวยการสตาร์ทีวียิ่งไม่มีทางโง่ สัญญาของเราไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขาเลย ต่อให้อวีเหยียนผิดสัญญาจริง เขาก็ต้องรับผิดชอบเองคนเดียว แพลตฟอร์มไม่มีทางเสียเวลาจัดการปัญหาจี้บจ๊อยแบบนี้ให้เปลืองแรง” เฟิงโสงพูดจบก็สะกิดไหล่อีกฝ่าย “เร็วเข้า ดูหน้อยว่าอวีเหยียนตอบแชตส่วนตัวของนายรึยัง ทำไมปานนี้แล้วเขาไม่เห็นติดต่อฉันมาเลย...”

ผู้ดูแลเปิดดูช่องแชตส่วนตัว

ไม่มีคำตอบจากอวีเหยียนจริงๆ

แต่กลับมีข้อความที่ยังไม่ได้อ่านโผล่มามากมายอย่างไม่มีสาเหตุ

‘อยู่ไหม ช่วยเร่งกระบวนการส่งฟ้องให้เร็วกว่านี้น้อยๆ อย่าปล่อยให้เจ้าตัว 1 ของพวกเราต้องรอนาน :)’

‘ฮ่าๆๆๆ บริษัทเส็งเคร็งช่วยทำงานให้มันว่องไวมีประสิทธิภาพหน่อยได้ปะ!’

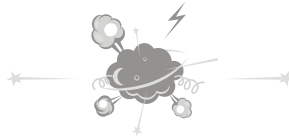
‘เหรินเหลียนหมิ่น : ผมยกเลิกสัญญากับพวกคุณตั้งหลายเดือนแล้ว ทำไมไม่อัปเดตข้อมูลบนหน้าวิกิไปตู้สักที พวกคุณต้องโพสต์ประกาศ ชี้แจงให้ชัดเจนว่าผมไม่ได้อยู่บริษัทนี้แล้ว!’

“ประธานเฟิง คุณนี่สิ...”

เฟิงโสงชะงักไปดู “อะไร หมายความว่าไง”

ผู้ดูแลกดลิงก์เว็บบั้วที่ส่งมาทางช่องแชตส่วนตัวด้วยสีหน้าตื่นตะลึง

อินเทอร์เน็ตในบริษัทค่อนข้างช้า แวนแรกที่กดเข้าไป ชื่อเจ้าของบัญชี
เวบ์บ์ดักกล่าวจึงยังเป็นชื่อเดิมคือ “พ่อของเหียนเหียน”
แต่ผ่านไปไม่กี่วินาที ลีคำนั้นก็เปลี่ยนเป็น
อีเซ็น
บัญชีที่ได้รับการยืนยันตัวตนโดยเวบ์บ์ดัก ประธานบริหารเครือข่าย
[อีเซ็น : @โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์]

ผู้ดูแลเข้าไป ปฏิบัติแรกหลังจากนั้นคือถอดรีเฟรชหน้าจอ

แต่ไม่ว่าจะรีเฟรชกี่ครั้ง ชื่อเวบบ์ก็ยังเหมือนเดิม ตราสัญลักษณ์
ยืนยันก็เหมือนเดิม...โพสต์แรกก็เหมือนเดิม

‘อิต้า’ คำนี ใครที่เคยอยู่ในตลาดหางานไม่มีทางไม่รู้จัก คนมากมาย
หุ่่มเหตุกวิธีทางเพื่อจะเข้าไปทำงานที่นั่น แต่ได้อยู่บริษัทย่อยภายใต้เครือนี้
พูดให้ใครฟังก็ได้หน้ามีสง่าราศี

เฟิงโสงอายุมากแล้ว ไม่รู้เรื่องของเด็กรุ่นใหม่ ไม่อย่างนั้นคงไม่ต้อง
หาคนมาช่วยดูแลบัญชีเวบบ์เหมือนตอนนี้ เขาถามว่า “นี่หมายความว่า
ยังงั้”

“ประธานเฟิง...นี่คือเครืออิต้านะครับ” ผู้ดูแลทำหน้าที่ตั้นตระหนก
“คนที่ผมไปตอบคอมเมนต์เมื่อกี้ เป็นประธานใหญ่ของเครืออิต้า”

“อิต้า?” แน่นอนเฟิงโสงรู้ว่าคำสองพยางค์นี้มีความหมายอย่างไร
เขาขมวดคิ้ว พูดอย่างไม่สบอารมณ์ว่า “ฉันเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือไงว่าอย่า
เที่ยวใช้บัญชีเวบบ์ทางการของเราตอบคอมเมนต์ไปเรื่อยเปื่อย ก่อนหน้านี้น
นายไปกดไลก์พวกคอมเมนต์กอสซิปยังพอรับได้ แต่ตอนนี้เราทำงานกัน

จริงจัง นายปัณณวิชฌ์จวนเป็นเรื่องแบบนี้ได้ไง!”

“ผมไม่ได้ใช้มั่วซั่วนะ” ผู้ดูแลเตียงคอบเป็นเอ็นแล้วทำหน้าสลด “ตอนนั้นเราทำยังงั้นดีครับประธานเฟิง ผมเข้าไปตอบเพิ่มดีไหม”

“ตอบอะไร” เฟิงโสงพูด “เครื่องมืออ้อแล้วยังงั้น เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับพวกเขาสักนิด จะมายุ่งทำไม ไม่ต้องไปสนใจ”

ผู้ดูแลมาคิดดูก็เห็นว่ามิเหตุผล แต่ยังคงจิตใจเหมือนมีบางอย่างไม่ถูกต้อง

ผ่านไปพักหนึ่ง เขากดเปิดเว็บไปดู ค้นไปพลางเฝ้าอ่านไปพลาง พอเห็นชัด ๆ ว่าบนเว็บเขียนไว้อย่างไร ใบหน้าเขาพลันซีดเผือด แค่ว่าเอ่ยปากพูดยังตะกุกตะกัก

“ประธานเฟิงครับ...คือ...”

“อีก ๆ อีก ๆ อะไรนักหนา!” เมื่อครู่เฟิงโสงเพิ่งถูกคนโทร.มาทวงหนี้ กำลังอารมณ์เสียขั้นสุด “อ้อเหียนตอบรึยัง”

“ประธานเฟิงอย่าเพิ่งสนใจเรื่องนั้นเลยครับ” ผู้ดูแลพูดอย่างตื่นตระหนก “สตาร์ทีวี...เป็นแพลตฟอร์มไลฟ์สตรีมในเครื่องมืออ้อ!”

“เป็นไปได้อย่างไร...พูดจริงพูดเล่น” เฟิงโสงเบิกตากว้าง “ถูกซื้อไปหรือ”

“จริงครับ! เรื่องจริง ลองดูตรงนี้...” ผู้ดูแลชี้ให้ดูข้อมูลบนหน้าไปดู่ “แพลตฟอร์มอยู่ภายใต้เครื่องมืออ้อมาตลอด แต่อ้อทำไมค่อยได้ออกหน้าสตาร์ทีวีเองก็ไม่เคยเอาชื่ออ้อต้าไปป่าวประกาศ...”

ผู้ดูแลตื่นตระหนกจนศีรษะชาวบ “ประธานเฟิง งั้นที่ประธานอ้อโสดเว่ยบัวแบบนั้นหมายความว่ายังไง!”

ประธานเฟิงตระหนักได้แล้วว่าเรื่องนี้ร้ายแรงแค่ไหน เขาก้าวเข้าไปแล้วพูดว่า “รีบ...รีบติดต่อไปหาเขาเป็นการส่วนตัว”

“แล้วให้พูดอะไรครับ”

เฟิงโสงเสียวริมฝีปาก อดสบถไม่ได้ เขาแค่อยากปลดทรัพย์เจียบ ๆ ดันพลาดทำไปยั่วโมโหเทพเซียนโดยไม่รู้ตัวอย่างนั้นหรือ! “เดี๋ยวฉันพูดแล้วนายพิมพ์ตาม!”

อ้อเชินอยู่ระหว่างทางไปบริษัท

เขารีเฟรชหน้าเวบบ์ ยังคงไม่ได้รับข้อความใดๆ จากโจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์

เขาไม่เคยเจอบริษัทแบบนี้มาก่อน บัญชีเวบบ์มีโพสต์เรื่องงานแค่นี้ โพสต์ แกมมีแต่โครงการที่เพิ่งตั้งแต่ยังไม่เริ่ม เบอร์บริษัทที่ลงไว้ก็เป็นเบอร์ที่ปิดให้บริการไปแล้ว กระทั่งที่อยู่บริษัทก็ผิด เพราะเขาส่งคนไปตรวจสอบมาแล้ว พบว่าบริษัทย้ายออกไปตั้งแต่หลายเดือนก่อน

การใช้คำว่า ‘บริษัท’ จะให้เกิดความน่าเชื่อถือมากไปด้วยซ้ำ

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาใช้เวบบ์จัดการเรื่องงาน ก่อนหน้านี้เขาไม่มีบัญชีเวบบ์ด้วยซ้ำ แต่เพราะอวี๋เหียนเปิดเวบบ์ให้ผู้ชมในช่องติดตาม เขาเลยเปิดบัญชีไว้บ้าง

“ท่านประธานอัครับ” ผู้ช่วยที่นั่งข้างคนขับหันมาถาม “ผมได้ข้อมูลเจ้าของโจวหมี่มาแล้ว ชื่อเฟิงโสง อายุสี่สิบสามปี เบอร์ติดต่อก็ได้มาแล้ว ให้ผมโทรหาเขาเลยดีไหม จะได้สอบถามให้ชัดเจน อีกเรื่องคือ ผังคุณอวี๋... ให้ผมแจ้งให้เขารู้ก่อนดีไหมครับ”

สีหน้าของผู้ช่วยดูเป็นการเป็นงาน แต่น้ำเสียงยังแฝงอารมณ์อยากซุบซิบอย่างปิดไม่มิด

ก่อนหน้านี้ตอนได้ยินบอสสั่งให้ไปจัดการเรื่องยืนยันตัวตนในบัญชีเวบบ์ เขายังนึกว่าหู่ตัวเองมีปัญหา ไม่นึกเลยว่าบอสขอให้ยืนยันบัญชีเวบบ์เพียงเพื่อจะเอาไปจัดการบริษัทห้องแถวเล็กๆ ประเภหานี้

อี่เซินไม่แม้แต่เหลือบตามอง “มีข้อมูลอื่นของเฟิงโสงอีกไหม”

ผู้ช่วยตอบอย่างสั้นกระชับ “มีหนึ่งสินครับ แค่นี้ก็ล้น”

อี่เซินทำท่าจะตอบ แต่โทรศัพท์มือถือสั่นเตือนขัดจังหวะเสียก่อน

เซตส่วนตัวจากบัญชีที่ติดตามมีตัวเลข 2 เล็กๆ เด้งขึ้นมา

เพื่อรอคำตอบจากโจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์ เขาถึงขั้นยอมกดติดตามบัญชีเวบบ์ของบริษัทเสียงเครื่องนั้น หากมีข้อความส่งมาจะได้เห็นทันที

โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์ : [สวัสดีครับท่านประธานอัครับ!]

โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์ : [ท่านประธานอัครับ!]

อี่เซิน : [ส่งสำเนาสัญญาที่พวกคุณเซ็นกับอวี๋เหียนมา ที่เหลือ

แพลตฟอร์มของเรามีสิทธิ์ขาดในการจัดการ ห้ามไปก่อกวนสตรีมเมอร์ในสังกัดเราอีก]

“จบสิ้นแล้ว” ผู้ดูแลพูดอย่างร้อนใจ “ประธานอีฟดูแบบนี้แปลว่า จะไปเจอพวกเราในชั้นศาลจริงๆ เหนือครับ”

เฟิงโสงเหิงอู่พูดพรายเต็มหน้าผาก “นายเดือตร้อนอะไร ก็เพราะ นายไม่ใช่หรือไงที่เหียวไปตอบคอมเมนต์มั่วซั่ว! จะบอกให้เนะ ถ้ามีปัญหา ขึ้นมาจริงๆ นายต้องรับผิดชอบด้วย!”

โจวหมี่เอนเตอร์เทนเมนต์ : [ท่านประธานอีฟครับ สัญญานับนั้นเซ็น ก่อนที่อวี๋เหียนจะเข้าไปอยู่กับสตาร์ทีวี พวกเรารู้ดีว่าเราไม่ได้แจ้งเรื่อง สัญญาที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ให้แพลตฟอร์มทราบแน่นอน และในเมื่อเป็นแบบนี้ อวี๋เหียนย่อมต้องรับผิดชอบต่อผลทุกอย่างที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง ท่าน ไม่ต้องเป็นกังวลเพราะเรื่องนี้เลยครับ (สติเกอร์น่ารัก)]

อู๋เซินไม่ชอบพิมพ์ในโทรศัพท์มือถือ นอกจากอวี๋เหียน ปกติเขา แทบไม่แชตคุยกับใคร ส่วนใหญ่ใช้วิธีส่งข้อความเสียง หรือไม่ก็ต่อสาย โทร.คุย

พอเห็นสติเกอร์นั้น ความอดทนของเขาก็ขาดเฟิง

เฟิงโสงยกม้านั่งตัวเล็กมานั่งข้างคอมพิวเตอร์ ร้อนใจจนปากซีด การริดไถเงินจากอวี๋เหียนเป็นทางออกสุดท้ายแล้วจริงๆ เขาต้องรีบคิด วิธีหาเงิน ไม่อย่างนั้นอีกไม่นานพวกเจ้าหนี้ได้มาทวงเอาชีวิตเขาแน่!

“ตอบรียัง”

ผู้ดูแลตอบว่า “ยังเลยครับ...”

“หรืออินเทอร์เน็ตรมีปัญหา เมื่อกี้ยังคุยกันอยู่เลย ทำไมจู่ๆ ก็เงียบ หายไป” เฟิงโสงตบไหล่ลูกน้อง “ส่งไปถามอีกทีสิว่าเขาอยู่ไหม...”

พูดไม่ทันขาดคำก็ได้ยินเสียงริงโตนแหลมบาดหู เฟิงโสงถึงกับตัวสั่น เขาถูกตามทวงหนี้มาหลายเดือน ช่วงนี้ได้ยินเสียงริงโตนที่ไรใจก็ห้วน เมื่อเห็นเป็นเบอร์ที่ไม่รู้จักจึงตัดสายทิ้งอย่างเฉียบขาด ไม่นึกว่า ปลายสายไม่ยอมแพ้ง่ายๆ ยังโทร.มาอีกสองครั้ง

เขาครีบ “ใครเนี่ย มีใครจะตายเหอ โทร.อยู่ได้”

ปลายสายเงียบไปหลายวินาที จากนั้นเสียงหัมเข้มของชายคนหนึ่ง
ดังขึ้น “ประมาณนั้นแหละ”

“...” เฟิงโสงนึกว่าตัวเองหูฟาด “โรวะเนีย”

“คุณคือเฟิงโสงใช่ไหม”

“ใช่ นี่ใคร”

“ผมอืเชินจากเครือข่าย” อืเชินวางมือข้างหนึ่งไว้บนขา ใช้นิ้วเคาะ
เบาๆ อย่างใจลอย “คุยกันทางนี้เลยแล้วกัน”

ผู้ช่วยทำใจกล้าเหลือบมองบอสของตนผ่านกระจกมองหลัง สัมผัส
ได้ถึงความตื่นตระหนกและหวาดกลัวของคนที่ปลายสาย

เขาพูดในใจว่า บอสของพวกเขาถึงขั้นต่อสายโทร.ไปหาด้วยตัวเอง
แบบนี้ ต่อให้บริษัทคุณล้มละลายคาที่ก็ถือว่าคุ้ม

เฟิงโสงอึ้ง มืออีกข้างยกขึ้นประคองโทรศัพท์โดยอัตโนมัติ “ท่าน
ประธานอื! สวัสดีครับ สวัสดี...”

เขาถลึงตาจ้องคนที่อยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ก่อนจะเดินแยกออกไป
ที่ทางเดิน “ไม่ทราบที่ท่านประธานอืเห็นข้อความที่ผมพิมพ์ตอบไปเมื่อ
สักครู่หรือเปล่าครับ เป็นแค่ความเข้าใจผิด เข้าใจผิดทั้งหมดเลย เรื่องนี้
ไม่เกี่ยวข้องกับบริษัทอันทรงเกียรติของท่านเลย ท่านไม่ต้องเป็นกังวล...”

อืเชินถาม “ใครบอกว่าไม่เกี่ยว”

“เรื่องนี้ ท่านลองสอบถามจากทีมทนายในบริษัทของท่านก็จะเข้าใจ
เองครับ” เฟิงโสงพูด

“ผมรู้เรื่องสัญญาของบริษัทพวกคุณตั้งแต่ก่อนจะเซ็นสัญญากับเขา”

เฟิงโสงอึ้งไป “หา?”

“เพราะมันต่อให้ผิดสัญญา ผมก็จะช่วยจ่ายค่าผิดสัญญาให้เขาเอง”
พูดจบอืเชินเว้นจังหวะครู่หนึ่ง แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงเจืออารมณ์แตกดัน
“ศาลสั่งปรับเท่าไร ผมจะจ่ายตามนั้น”

ทั้งที่เป็นฝ่ายพูดก่อนว่าจะฟ้อง แค่อุได้ยินคำว่า ‘ศาล’ เฟิงโสงกลับ
แผ่นหลังชาวาบ ร้อนรณกระสับกระส่าย

แต่เขาถอยไม่ได้

เบื้องหน้าคืออะไรตอนนี้ยังไม่รู้ แต่เบื้องหลังคือหุบเหวลึกหมื่นจั้ง¹ แน่นอน ถ้าหาเงินก้อนนี้มาไม่ได้ บริษัททวงหนี้พวกนั้นจะต้อง...

พอคิดถึงเรื่องนี้เฟิงโสงก็สวดหายใจลึก แสร้งทำเป็นสุขุมขณะตอบไปว่า “อย่างนี้เอง ฉันเราคงต้องจัดการเรื่องนี้ด้วยอีกวิธี ท่านประธานอึ้งคงทราบอยู่แล้วใช่ไหมครับว่าค่าปรับผิดสัญญาเป็นเงินไม่น้อย อย่างกรณีสตรีมเมอร์ที่ละเมิดสัญญาแล้วย้ายค่าย ท่านคงเคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง”

อึ้งเซินเล็กคิ้ว ไม่ตอบอะไร

“ท่านประธานอึ้ง พุดไปท่านอาจไม่เชื่อ แม้ผมอายุมากกว่าท่าน แต่ในด้านการทำธุรกิจ ท่านคือไอดอลของผม...คงไม่มีใครอยากมีเรื่องมีราวกับไอดอลของตัวเองจนต้องขึ้นศาลจริงไหม แบบนั้นไม่น่าดูเอาซะเลย แล้วผมเองก็ไม่สบายใจด้วย” เฟิงโสงพุดต่อ “แต่ในเมื่อท่านพุดมาขนาดนี้ ฉันกรณีที่เกิดขึ้นคงเป็นแค่การที่คนเก่งของเราถูกบริษัทอื่นดึงตัวไป ซึ่งจริงๆ ไม่ได้เป็นเรื่องร้ายแรง เงินค่าผิดสัญญาเจรจากันได้ ไม่จำเป็นต้องเข้าสู่กระบวนการส่งฟ้องขึ้นศาล...เพราะถ้ากลายเป็นเรื่องใหญ่โต จะส่งผลกระทบต่อบริษัทของท่านด้วย”

ตอนแรกอึ้งเซินกำลังทอดสายตามองไปนอกหน้าต่างด้วยท่าที่สบายๆ แต่พอได้ยินคำพุดบางอย่างจากฝั่งนั้น ดวงตาพลันหริ่งเล็กน้อย ความไม่สบายอารมณ์ในน้ำเสียงชัดเจนอย่างยิ่ง “ดึงตัว?”

เฟิงโสงไม่ทันตั้งสติ อึ้งเซินก็เอ่ยซ้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “เขาเป็นคนของผมมาตลอด คำที่คุณพุดมาไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเขาเลย

“ค่าผิดสัญญาเจรจาได้ แต่ต้องคุยกันในศาล ที่ติดต่อกับมาครั้งนี้เพราะอยากถามว่า เรื่องส่งฟ้องคุณจะทำ หรือให้ผมทำ”

เฟิงโสงหนังศีรษะชาวบ “ไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นนะครับ ไม่จำเป็นเลยจริงๆ ประธานอึ้ง ท่านประธานอึ้ง เอาแบบนี้ไหม สามล้าน! ท่านให้ผมสามล้าน ถือว่าเรื่องนี้เลิกแล้วต่อกัน ไม่จำเป็นต้องทำเป็นเรื่องใหญ่...”

¹ หน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ เทียบเท่ากับ 10 จี๋ หรือประมาณ 3.33 เมตร ในปัจจุบัน